

Det demokratiske partiet – Fra partiet for slaveri, til partiet for afroamerikaneres rettigheter.

Innholdsfortegnelse

1.0 Innledning.	1
2.0 Det demokratiske partiet: Oppstart.	3
3.0 Rasepolitikken til det demokratiske partiet opp mot det politiske skiftet.	3
3.1 <i>Borgerkrigen 1861-1865.</i>	6
3.2 <i>Etter borgerkrigen.</i>	7
4.0 Det politiske skiftet.	8
4.1 <i>New Deal.</i>	9
4.2 <i>Harry S. Truman.</i>	11
4.3 <i>Civil Rights Act.</i>	13
4.4 <i>Barack Obama.</i>	15
4.5 <i>Det demokratiske partiet i dag.</i>	16
6.0 Konklusjon.	18
Litteraturliste:	20

1.0 Innledning.

Gjennom den politiske historien til Det demokratiske partiet i USA har det vært en rekke hendelser som har vært med på å forme partiets ståsted i dagens samfunn. Da Det demokratiske partiet ble opprettet ser vi helt andre holdninger enn det vi ser i dagens parti. De to ledende partiene i USA, Det demokratiske partiet og Det republikanske partiet, har vært gjennom et politisk skifte når det kommer til deres rasepolitikk, noe som vil si at partiene har byttet side når det gjelder afroamerikaneres rettigheter. Denne oppgaven skal handle om endringen Det demokratiske partiet og dets rasepolitikk har vært gjennom under det politiske skiftet som har ført partiet til hvor det er i dag. I dag mener flere i USA at Det demokratiske Partiet fremmer en politikk som tar vare på afroamerikaneres interesse. Afroamerikanere mener også dette selv og over 70 prosent av minoriteten legger frem at Det demokratiske partiet jobber hardt for saker de bryr seg om¹. Afroamerikanere identifiserer seg med og gir sin støtte til Det demokratiske partiet og har vært en viktig velgergruppe for partiet siden 1930-tallet da Det demokratiske partiet var det første partiet til å styrke afroamerikaneres økonomi. Noe som førte til en begynnende overgang av velgere fra Det republikanske partiet over til Det demokratiske partiet. Siden 1964 da Det demokratiske partiet fikk gjennom Civil Rights Act, har afroamerikanere blitt en av de største og mest trofaste velgergruppene for Det demokratiske partiet i dagens samfunn². Da Det demokratiske partiet ble opprettet handlet ikke rasepolitikken, i like stor grad, om afroamerikaneres rettigheter, men mer om slaveriet og hvorvidt slaveriet skulle være lovlig. Historien til Det demokratiske partiet strekker seg ut over en lang periode. Fra partiet ledet av Thomas Jefferson der all makt lå i staten og økonomien var styrket av plantasjer. Til senere å være partiet ledet av Andrew Jackson som ble splittet under spørsmålet om slaveri og førte en kamp for utvidelsen av slavestater, noe som førte til at Det demokratiske partiet ble et parti som ikke helt klarte finne sin plass i det politiske landskapet. I ettertid av borgerkrigen hadde Det demokratiske partiet en sterkt splittet velgergruppe noe som førte til flere år uten noen innflytelse verken i kongressen, senatet eller Det hvite hus. Med Roosevelt ble Det demokratiske partiet et parti som styrket enkeltindividets rettigheter og støttet kampen for Civil

---

¹Zoltan L. Hajnal and Jeremy D. Horowitz, «Racial Winners and Losers in American Party Politics,» *Perspectives on Politics* 12, 1 (2014) 100,

[https://ccis.ucsd.edu/_files/journals/23racial_winners_and_losers_in_american_party_politics.pdf]

² Maurice Magnum. «Unpacking the Black Utility Heuristic: Explaining Black Identification with the Democratic Party,» *American review of politics* 28, (2007) 37-38, [<https://doi.org/10.15763/issn.2374-7781.2007.28.0.37-56>]

Rights. Denne politiske holdningen ble en trend videre for Det demokratiske partiet som både Truman, Kennedy og Johnson fortsatte å føre³.

Gjennom historien har det alltid vært uenigheter innad i partiet om rasepolitikken, begynnende med spørsmålet om slaveriet. Det demokratiske partiet har siden opprettelsen vært splittet i to med en maktkamp mellom velgerne i nordstatene og sørstatene der lederne har hatt stor betydning for hvilket standpunkt partiet har hatt. Da Det demokratiske partiet ble opprettet og tiden frem mot 1930 tallet, var det sørstatsdemokratene som hadde overtaket på partiet og som inntok maktposisjoner for eksempel innenfor kongressen. Der fikk de frem sine verdier og kampsaker. På 1930 tallet begynner derimot nordstatsdemokratene å få overtaket og Det demokratiske partiets rasepolitikk begynner å endre seg. Det er vanskelig å sette et klart punkt der det politiske skiftet fant sted. Ofte er det Civil Right Act som er sett som den mest betydningsfulle handlingen for endringer i rasepolitikken til Det demokratiske partiet, men mellom partiets oppstart og valget i 2008 der USAs første afroamerikanske president for det demokratiske partiet ble valgt, har det vært flere hendelser som har ledet opp til det politiske skiftet. Det politiske skiftet er resultatet av en prosess som har foregått fra partiets oppstart, med sine største endringer begynnende på 1930 tallet til i dag.

I denne oppgaven skal jeg diskutere problemstillingen: Hvordan har Det demokratiske partiet gått fra å føre en politikk som støttet slaveriet til å i dag ville ha en slutt på rasediskriminering? Gjennom oppgaven skal jeg få frem og sette lys på viktige hendelser i Det demokratiske partiets historie i forhold til endringen av rasepolitikken. Jeg har valgt å ta for meg Det demokratiske partiets politiske ståsted med fokus på presidenter og ledende personer innenfor partiet.

Denne oppgaven er viktig for å få en forståelse av Det demokratiske partiets historie og for å forstå hvordan partiet har kommet der det er i dag. Uten kjennskap til historien og et overblikk over de endringene Det Demokratiske og Det republikanske partiet har gjennomgått mister man mye nyttig kunnskap innenfor politikken da begge partiene har endret seg kraftig gjennom historien. Oppgaven er også relevant med tanke på situasjonen i USA i dag der kampen mot rasediskriminering står i fokus. I oppgaven har jeg tatt i bruk flere bøker og artikler som er relevant for de ulike delene i oppgaven. Jeg har vært kritisk til kildene og undersøkt troverdigheten til forfatteren og vurdert om materialet er brukbart til denne oppgaven. Alle egne påstander i oppgaven er støttet opp av relevante kilder. Oppgaven er dermed en litteraturstudie.

---

³ Heather Lehr Wagner, *The U.S Government How it Works: The History of the Democratic Party* (New York: Chelsea House Publishers, 2007), 105-106.

Strukturen i oppgaven er ordnet kronologisk. Jeg vil begynne oppgaven med å gi et lite innblikk i hvordan Det demokratiske partiet oppsto og litt generell fakta, deretter vil jeg se på tiden da slaveriet var utbredt og hvordan Det demokratiske partiet var et parti som støttet slaveriet. Etterpå vil jeg se på hvordan Det demokratiske partiet vi kjenner i dag ble til og hvordan Det demokratiske partiet endret seg til å bli partiet som kjemper for en slutt på rasediskriminering. Til slutt kommer en konklusjon der jeg vil oppsummere og drøfte funnene mine. Det er viktig å nevne at rasepolitikken handler om flere etnisiteter enn afroamerikanske, men i denne oppgaven er det denne etnisiteten jeg har valgt å ha fokus på. Hvordan har Det demokratiske partiet gått fra å føre en politikk som støttet slaveriet til å i dag ville ha en slutt på rasediskriminering?

2.0 Det demokratiske partiet: Oppstart.

All fakta i dette avsnittet er hentet fra boken til Heather L. Wagner, *The history of the democratic party*. Det demokratisk-Republikanske partiet ble opprettet i 1792 av Thomas Jefferson og James Madison og var starten på politiske partier i USA. Det demokratisk-republikanske Partiet er forgjengeren til Det demokratiske Partiet som ble opprettet i 1828 av Andrew Jackson. Med Jackson som president ble splittelsen innenfor Det demokratisk-republikanske partiet større, Jackson ønsket ikke tilhørighet til den republikanske tradisjonelle delen av partiet og sammen med sine støttespillere ga han partiet navnet Det demokratiske Partiet for å styrke forholdet til konseptet demokrati. Etter Jacksons gjenvalg i 1832 ble Det demokratiske partiet etablert som et eget parti og ikke bare som en gren ut fra Det Demokratisk-Republikanske partiet. I dag er Det demokratiske partiet et av to store ledende partier i USA. Det demokratiske partiet representerer den politiske venstresiden og er USAs liberale parti. På den politiske høyresiden finner vi Det republikanske partiet som ble opprettet i 1854. Det demokratiske partiet er dermed det eldste partiet i USA⁴

3.0 Rasepolitikken til det demokratiske partiet opp mot det politiske skiftet.

Før jeg går i gang med å diskutere Det demokratiske partiets rasepolitikk under slavetiden er det viktig å nevne at ikke alle i sørstatene var slaveeiere og for slaveri – flere av sørstatenes innbyggere var selv slaver. Heller ikke alle i nordstatene var motstandere av slaveriet. Jeg kommer til å referere til sørstatene som pro slaveri og nordstatene som anti slaveri fordi det ofte

---

⁴ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 41.

er slik det legges frem, og det er slik vi kjenner til borgerkrigen: nordstatene mot sørstatene. Hold derfor i tankene at det ikke er gjeldende for absolutt alle.

Det demokratiske partiet var lenge partiet for slaveri og en støttespiller for lover som Jim Crow lovene, og partiet var lenge partiet med størst støtte fra sørstatene. All rasisme som var utbredt i denne regionen av landet stammer fra og ble tvunget frem gjennom valgte demokrater fra sørstatene som fremmet en rasistisk rasepolitikk og støttet slaveriet⁵. Thomas Jefferson var som flere fremtidige ledere for partiet på denne tiden, slaveeier⁶. Under opprettelsen av partiet og fremover mot borgerkrigen var partiet i stor grad ledet av sørstatenes hvite menn og politikken styrt deretter. For sørstatene var slaveriet viktig og Det demokratiske partiet førte dermed en politikk som skulle sørge for at slaveriet ikke ble avskaffet. «One might argue that Jefferson's position on slavery was simply dictated by political necessity. He was from a slave state and could hardly hope for any kind of future in politics as an opponent of slavery. When Jefferson was elected president in 1800, it was mainly on the strength of his support from slave states»⁷.

På 1800 tallet begynte det å stilles spørsmål ved slaveriet og slavepolitikken ble viktig for partiet og dets fremtid. Det demokratiske partiet var avhengig av velgerne i sørstatene og politikken ble ofte basert på å tilfredsstille de hvite menn og deres ønske om hvit overmakt. Uten deres støtte ville ikke partiet vært like stort som det var. Dette ser vi vil være et holdepunkt i slavepolitikken til demokratene i lang tid fremover⁸. En viktig hendelse innenfor slavepolitikken på begynnelsen av 1800 tallet var Missouri-kompromisset. Det ble diskutert om territoriet Missouri skulle bli en del av unionen og hvordan dette isåfall skulle håndteres. J.W. Taylor la frem for kongressen et forslag til lov om restriksjoner på fortsettelsen av slaveriet, noe som ble stemt ned i kongressen og dermed ikke lovfestet. På grunn av at demokratene i sørstatene holdt de fleste plassene i kongressen, var største delen imot en slik restriksjon av slaveriet. Den 16 kongressen av USA med et flertall av demokrater la i 1820 frem Missouri-kompromisset som ga et forbud mot slaveri i alle stater nord for 36°30' parallellen, i gjengjeld skulle Missouri aksepteres som en slavestat. Missouri-kompromisset var en politisk strategi som fikk gode reaksjoner fra folket. Begge sider i saken ble hørt og fikk sin sak, til en viss grad,

---

⁵ Bruce Barlett, *Wrong on Race: The Democratic Party's Buried Past*, (New York: Palgrave Macmillan, 2008), xiii

⁶ Barlett, *Wrong on Race*, ix

⁷ Barlett, *Wrong on Race*, 6

⁸ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 48-60

gjennom i systemet⁹. President James Monroe fra Det demokratiske partiet signerte Missouri kompromisset samme år¹⁰.

Selv om Missouri-kompromisse satte en klar linje om hva som gjaldt når det kom til utvidelsen av slaveriet, fortsatte Det demokratiske partiet med å føre en politikk som støttet slaveriet og sørstats demokratene nektet å gi slipp på slavene sine. Uenigheter innad i partiet når det kom til støtte for utvidelse av slaveriet, og det å tilføre nye slavestater i unionen førte til splittelser i Det demokratiske partiet. Hvordan demokratene skulle føre slavepolitikken videre ble derfor vanskeligere. Andrew Jackson begynte etter hvert å fjerne fokuset på å kjempe for slaveriet til å gå over på å samle nordstatsdemokrater og sørstatsdemokrater sammen til en enighet i rasepolitikken og dermed stå sammen i et samlet parti. Dette gikk ut på å få statene til å endre sitt fokus fra slaveriet til å fokusere på å heller bygge et sterkt politisk parti. Statene ble oppfordret til å presse ned deres egeninteresse i deres lokalpolitikk til fordel for partipolitikken¹¹ «This worked very well in the 1820s and 1830s, making the Democratic Party the nation's dominant party. But in the 1840s, westward expansion put pressure on Congress to reconsider the Missouri Compromise of 1820, which limited the spread of slavery into the West»¹² Det demokratiske partiet fikk med James K. Polk, president i 1845, en balanse mellom de ulike sidene innad i partiet. Med en slavepolitikk som gikk ut på å ha en balanse, la Polk frem en ordning der det skulle være like mange frie stater som slavestater. Med en nominasjon av Lewis Cass fra Det demokratiske partiet gikk slavepolitikken ut på at alle stater selv skulle få bestemme om de ønsket å tillate slaveri eller ikke. Dette ble ikke populært blant velgerne i nordstatene som var motstandere av slaveriet og Martin Van Buren, med flere medlemmer fra nordstatene, meldte seg offisielt ut av Det demokratiske partiet. Med sørstatene som den viktigste velgerbasen ble Det demokratiske partiet til slutt partiet for slaveri¹³.

Franklin Pierce ble nominert som presidentkandidat for Det demokratiske partiet i 1852 og blir president i 1853. Pierce var som flere andre presidenter og ledere innenfor Det demokratiske partiet på denne tiden støttende ovenfor slaveriet og sterkt imot de som prøvde å avskaffe det. Pierce hadde stor tillit til Det demokratiske partiet og ønsket å samle partiet slik som tidligere ledere¹⁴. Pierce ble president i en tid som var preget av sterke uenigheter og splittelser og bare noen år etter Pierces presidenttid kom borgerkrigen. Pierce var en sta

---

⁹ Barlett, *Wrong on Race*, 17

¹⁰ «Missouri Compromise» *The William and Mary Quarterly* 10, 1 (1901): 5, [<https://doi.org/10.2307/1919798>]

¹¹ Barlett, *Wrong on Race*, 4

¹² Barlett, *Wrong on Race*, 4

¹³ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 48-60

¹⁴ Michael F. Holt, *Franklin Pierce*, (New York: Henry Holt and Company, 2010), 42

demokrat.. Han ønsket å jobbe sammen med både sørstatsdemokrater og nordstatsdemokrater for å løse de voksende problemene innenfor spørsmålene rundt slaveriet som hadde kommet frem i tiden før hans tiltredelse i Det hvite hus. I stedet for å løse problemene og stoppe konflikten fra å utvikle seg, gjorde han det motsatte. Pierce lovfestet Stephen A. Douglas sitt forslag om å tilføye de to nye territoriene Nebraska og Kansas til unionen, og ga dem makt til å selv bestemme lovene om slaveri. Det vil si at han avskaffet Missouri kompromisset der det var bestemt at i stater nord for 36°30' parallellen skulle det være forbud mot slaveri¹⁵. Pierce sin signering av «the Nebraska-Kansas Act» er i ettertid sett på som den utløsende årsaken til borgerkrigen¹⁶. Michael E. Holt nevner i boken, *Franklin Pierce*, at flere historikere i ettertid mener at Pierce er en av de værste presidentene for Det demokratiske partiet, da han med sin slavepolitikk splittet partiet i to og tok partiet inn i borgerkrigen¹⁷.

3.1 Borgerkrigen 1861-1865.

«By 1856, Democrats in Congress, almost all of whom were now from slave states, were becoming extremely agitated by the growing political opposition to slavery»¹⁸. Det demokratiske partiet ble bare mer og mer provosert av kampen om å avskaffe slaveriet og det ble fort kjent at sørstats demokratene ville være umulige å forhandle med om temaet¹⁹. Til slutt ser vi at flere nordstats demokrater og de som var imot slaveriet slutter seg til det nye Republikanske partiet og ga sin tillit til Lincoln²⁰. «The election of Lincoln left no doubt in the minds of Southerners that the tide had turned decisively against them. The result was secession and war - the bloodiest in American history»²¹. Lincoln med Det republikanske partiet kjempet hardt imot noen form for utvidelse av slaveriet. Det demokratiske partiet som nå hadde sin største del av medlemmer fra sørstatene som ville beholde slaveriet, gikk sterkt imot Det republikanske partiet. Sørstatene løsrev seg fra unionen og fra 1861 til 1865 var det krig mellom nordstatene og sørstatene som endte med en avskaffelse av slaveriet.

---

¹⁵ John R. Wunder og Joann M. Ross, Red. *The Nebraska-Kansas Act of 1854*, (Nebraska: University of Nebraska Press, 2008), 2

¹⁶ Wunder og Ross, *The Nebraska-Kansas Act of 1854*, 1

¹⁷ Holt, *Franklin Pierce*, 21

¹⁸ Barlett, *Wrong on Race*, 18

¹⁹ Barlett, *Wrong on Race*, 18

²⁰ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 48-60

²¹ Barlett, *Wrong on Race*, 22

3.2 Etter borgerkrigen.

Etter borgerkrigen ble det innført nye regler mot slaveri og borgerrettigheter som skulle verne om tidligere slaver. Demokrater motarbeider alle borgerrettigheter som ble lagt frem av Det republikanske partiet i kongressen. Demokraten Andrew Johnson la inn en stor innsats for å motsette seg lover som ga rettigheter og verdi til tidligere slaver og demokratene fant ut lure måter å holde afroamerikanere i sørstatene på plass²². I sørstatene fortsatte diskrimineringen av afroamerikanere. Det ble for eksempel satt opp separate toaletter og separate drikkefontener for å skille afroamerikanere fra de hvite. Det ble også vedtatt lover for afroamerikanere som for eksempel «Jim Crow Laws» som var utbredt i sørstatene etter borgerkrigen. Lovene ble vedtatt av guvernører fra Det demokratiske partiet. Sørstatene identifiserte seg med Det demokratiske partiet og største delen av partiets medlemmer hadde en sørstatsholdning som var bygget på rasisme²³.

I ettertid av borgerkrigen fikk Det demokratiske partiet en vanskelig tid, og partiet begynte et intensivt arbeid med å gjenoppbygge partiet. Fra 1860 til 1912 ville Det demokratiske partiet ha hold over Det hvite hus i bare to perioder. Under presidentvalget i 1896 begynner dermed en endring å vises i politikken til partiet. William Jennings Bryan, presidentkandidat for Det demokratiske partiet, begynner partiets kamp for den undertrykte delen av befolkningen²⁴. «Bryan delivered one of the most famous speeches in political history, arguing that the Democratic Party must stand on the side of rural Americans, of the “struggling masses.”»²⁵. Med Bryan som leder for Det demokratiske partiet begynner partiet å føres i en retning mot det politiske skiftet. Det blir satt fokus på de med minst muligheter og partiet vil føre en politikk som ivaretar behovene til den mest sårbare delen av befolkningen. Bryan blir gjenvalgt som presidentkandidat i 1900 og 1908, men taper mot kandidaten fra Det republikanske partiet begge år²⁶.

Woodrow Wilson fortsetter denne trenden da han blir nominert som presidentkandidat for Det demokratiske partiet i 1912. Wilson som leder for partiet legger frem et program kalt «New Freedom» som handlet om å minske makten til de store selskapene og gi mer makt til jordbruket og de mindre selskapene. I tillegg støttet Wilson kvinners rett til å stemme og i

---

²² Barlett, *Wrong on Race*, 24

²³ Barlett, *Wrong on Race*, 24

²⁴ Wagner, *The History of the Democratic Party 60-64*

²⁵ Wagner, *The History of the Democratic Party 64*

²⁶ Wagner, *The History of the Democratic Party 64*

1920 ble stemmeretten for kvinner vedtatt. Denne politikken ble populær, og Det demokratiske partiets presidentkandidat Woodrow Wilson var president fra 1913 til 1921²⁷.

Frem til Franklin D. Roosevelt og New Deal behold Det republikanske partiet flertallet av afroamerikanere som velgere, og hadde dermed beholdt en allianse med afroamerikanere og fått deres tillit siden borgerkrigen. Likevel ser man at i 1908 og 1912, når Det demokratiske partiet begynner å føre en politikk som går i retningen mot det politiske skiftet, at flere afroamerikanere begynner å motiveres til å stemme på Det demokratiske partiet. Fremtredende personer innenfor det afroamerikanske miljøet forsøkte og ga råd om et samarbeid med Det demokratiske partiet²⁸. Med de begynnende endringene til Det demokratiske partiet, som viste nye verdier der enkeltmennesket ble satt i fokus og de med minst i samfunnet ble prioritert, ser vi at afroamerikanere begynner å se for seg muligheter i partiet.

Roosevelt begynte etter valget i 1920 å jobbe for å gjenoppbygge Det demokratiske partiet og styre partiet i en retning som ville gi dem varig hold over Det hvite hus²⁹. «In the following decades, the parties would eventually shift, with the Republican Party becoming the party of conservatives and the Democratic Party attracting liberals»³⁰.

4.0 Det politiske skiftet.

Det politiske skiftet handler om endringer som skjer i rasepolitikken til partiene med størst endring på 1930 tallet og utover som fører til at Det demokratiske og Det republikanske Partiet endrer rasepolitikken og skifter plass. Det republikanske partiet som kjempet for å avskaffe slaveriet går over til å ikke lengre føre en politikk som fremmer afroamerikaneres rettigheter, mens Det demokratiske partiet som var dominert av «the solid South» med holdninger som fremmet slaveri, nå fremmer en politikk som styrker minoriteters rettigheter. Det politiske skiftet plasserer de to partiene i det politiske landskapet slik vi i dag kjenner det og skaper dermed de moderne politiske partiene som i dag regjerer i USA. Men når begynte det politiske skiftet? Hvordan gikk Det demokratiske partiet fra å basere sin politikk på å beholde støtte fra sørstatsdemokratene til å i dag være partiet afroamerikanere slutter seg til?

En viktig periode innenfor Det demokratiske partiets historie som har påvirket det politiske skiftet er Roosevelts president tid og «The New Deal». Roosevelts ledelse for partiet

---

²⁷ Wagner, *The History of the Democratic Party* 65-68

²⁸ August Meier, «The Negro and the Democratic Party, 1875-1915,» *Phylon (1940-1956)* 17, 2 (1956): 173, [<https://doi-org.ezproxy.uis.no/10.2307/272592>]

²⁹ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 68

³⁰ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 72

fører dem frem til å bli et liberalistisk parti og dermed partiet for nye muligheter og rettigheter for enkeltindividet. Vi ser en klar endring i både politikken og velgerne til Det demokratiske partiet gjennom hans president tid. Med Roosevelts gjennomgår Det demokratiske partiet en historisk endring³¹. The Great Depression og The New Deal hjelper Roosevelt med å lede frem en ny versjon av Det demokratiske partiet og er en viktig hendelse som tar del i det politiske skiftet.

4.1 New Deal

I 1933 blir Franklin D Roosevelt valgt som president i USA. Roosevelt representerer Det demokratiske partiet som nå skal gå inn i en tid med store endringer for politikken partiet fører. Roosevelts tid i Det hvite hus fører til en rekke endringer og tiltak for å bygge USA opp igjen etter den store depresjonen som rammet USA i 1930 årene. Disse tiltakene kalte han «The New Deal» og de ble satt i gang i flere omganger etter hvert som man så konsekvensene av endringene. Tiltakene gikk ut på å styrke økonomien i landet, minske arbeidsledigheten, og gi flere rettigheter til folket. New Deal innebar også regler mot diskriminering av afroamerikanere. Endringene førte USA ut av depresjonen. Samfunnet ble bygget opp igjen og styrket på nytt, tilliten til Roosevelt skulle styrkes og fortsette i flere år fremover. Franklin D. Roosevelt er i dag husket som en av de store presidentene og han er til i dag den eneste presidenten som har vært president i flere enn to perioder. Roosevelt endte også en lang periode med republikansk dominans, siden 1860 hadde det kun vært to presidenter representert fra Det demokratiske partiet i Det hvite hus³². «Roosevelt's programs, called the "New Deal," also gave his party a new chance to identify itself as a party of optimism and change»³³.

Det demokratiske partiet identifiserte seg nå som partiet for endringer, muligheter og optimisme. Roosevelt styrket unionen og når han i 1936 stilte som president for Det demokratiske partiet igjen, fikk Det demokratiske partiet en flom av nye velgere «With this election, more voters identified themselves as supporters of the Democratic Party than ever before. For the first time, the Democratic Party was able to claim solid support from African Americans»³⁴. Samtidig som Roosevelt vant presidentvalget og inntok Det hvite hus, fikk han også med seg flere demokratiske representanter inn i både kongressen og i senatet og demokratene fikk flertall mot republikanske representanter. Det demokratiske partiet fikk en dominans i politikken ettersom de nå hadde fått med seg flere nye velgere som resultat av

---

³¹ «The New Deal Democrats: Franklin D. Roosevelt and the Democratic Party» Hentet [31 mai] fra [https://fdr4freedoms.org/wpcontent/themes/dfd4fdr/DownloadablePDFs/II_HopeRecoveryReform/19_TheNewDealDemocrats.pdf]

³² «The New Deal Democrats»

³³ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 72

³⁴ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 72

Roosevelts politikk³⁵. Med nye velgere fulgte også et nytt ansvar og nye velgeres ønsker å ta stilling og hensyn til. Afroamerikanere hadde nå sluttet seg til og la sin tillit til Det demokratiske partiet og ønsket nå en politikk som skulle fremme deres rettigheter. Roosevelt innførte i 1941 en lov som forbød diskriminering innenfor forsvarsindustrien³⁶.

Med den nye loven som forbød diskriminering i forsvarsindustrien ble det en større migrasjonsstrøm innenfor det afroamerikanske miljøet. Flere flyttet fra sørstatene opp til nordstatene for å benytte seg av muligheten på arbeidsmarkedet og flyktet fra diskrimineringen som foregikk i sørstatene. Med den nye strømmen av tilflyttere til nordstaten økte den politiske innflytelsen fra afroamerikanere i nord og ble en viktig del av velgerne til Det demokratiske partiet. Velgerbasen i nord med nordstatsholdninger som var mer liberal, ble en større gruppe å nå ut til³⁷. Skiftet i velgere ville få en stor betydning for Det demokratiske partiet fremover. Demokratene ville nå ta over velgerne som i lang tid hadde tilhørt Det republikanske partiet. Afroamerikanere ville nå bli viktigere enn sørstatenes hvite menn som alltid hadde vært Det demokratiske partiets viktigste allianse³⁸. Det var dermed lettere sagt enn gjort å gå over til å prioritere afroamerikanere og nordstatsdemokrater foran de tradisjonelle sørstatsdemokratene. Allerede på 1930 tallet da det store antallet av afroamerikanere i nord ble en del av Det demokratiske partiet ble de konfrontert med det politiske spørsmålet om «Civil Rights». De liberale nordstatsdemokratene støttet afroamerikanske medlemmer av partiet og sendte forslaget videre til kongressen, men det ble møtt med hard motstand fra sørstatsdemokratene som førte til en konflikt i partiet³⁹.

Det demokratiske partiet under Roosevelts ledelse begynte å inkludere afroamerikanere i en mye større grad enn tidligere. Roosevelt tok ikke de største grepene innenfor politikken som å innføre «Civil Rights» og valgte heller å ikke involvere seg i konflikten. Roosevelt sto fast i situasjonen på grunn av sin allianse med sørstatsdemokratene i kongressen som støttet New Deal programmet. Roosevelt kunne dermed ikke begynne å føre en valgkampanje basert på Civil Rights fordi han da ville miste en viktig støtte i kongressen som han trengte for å vinne gjenvalget og styrke hans økonomiske program⁴⁰. Roosevelt gjorde likevel viktige handlinger som ble lagt godt merke til i det afroamerikanske miljøet. Han møtte og tok bilder sammen med

---

³⁵ «The New Deal Democrats»

³⁶ «Executive Order 8802: Prohibition of Discrimination in the Defense Industry (1941)» Hentet [31 mai] fra [<https://www.ourdocuments.gov/doc.php?flash=false&doc=72#>]

³⁷ William C. Berman, *The Politics of Civil Rights in the Truman Administration*, (Ohio: Ohio State University press, 1970), 6-7

³⁸ Berman, *The Politics of Civil Rights in the Truman Administration*, 7

³⁹ Berman, *The Politics of Civil Rights in the Truman Administration*, x

⁴⁰ Berman, *The Politics of Civil Rights in the Truman Administration*, 7-8

afroamerikanere offentlig, noe tidligere presidenter sjeldent gjorde. Dyktige afroamerikanere ble ofte invitert som gjester til Det hvite hus. Roosevelt og konen, Eleanor Roosevelt, dro rundt på New Deal kampanjer og holdt taler for afroamerikanere. Roosevelt utnevnte også flere afroamerikanere til føderale stillinger enn det De republikanske presidentene hadde gjort til sammen i tidligere år. Roosevelt opprettet også det såkalte «Black Cabinet.» Dette var en uoffisiell gruppe av afroamerikanere som arbeidet som agenter innenfor New Deal byråer. Arbeidet de utførte gikk ut på å forsikre og kjempe for at afroamerikanere skulle ha jobber i myndighetenes byråer i tillegg til å representere afroamerikanere som jobbet innenfor offentlig administrasjon⁴¹.

Roosevelts innsats for afroamerikanere var med på å styrke deres tillit til Det demokratiske partiet, og ved hvert gjenvalg fikk Roosevelt flere og flere stemmer fra afroamerikanere. I begynnelsen gikk stemmene for det meste på personen Roosevelt og hans sterke engasjement for forandring, men ettersom politikken til Det demokratiske partiet gikk mer og mer mot å stille seg positive til Civil Rights ble afroamerikanere etter hvert trofaste velgere til Det demokratiske partiet⁴²

New Deal er en svært viktig hendelse for det politiske skiftet og markerer en klar begynnelse for den skiftende politikken til Det demokratiske partiet i årene fremover. New Deal programmet ble utviklet med et fokus på å bygge opp statusen til Det demokratiske partiet og for å innta en viktig posisjon i den politiske maktkampen mellom de to ledende partiene. En av de som videreførte og ønsket å ta samme kamp som Roosevelt, var hans visepresident Harry S. Truman.

4.2 Harry S. Truman.

«[...]one member of the United States Senate who generally embraced Roosevelt's New Deal program but also went beyond it to support proposed civil rights legislation was Harry S. Truman»⁴³. Truman inntok det hvite hus etter Roosevelts død i 1945. Da Truman først ble utnevnt som visepresident av Roosevelt førte det til en stor frykt i den afroamerikanske befolkningen – Flere mente at dette var å ta et stort steg tilbake i kampen for afroamerikanske rettigheter. Truman var født i Missouri som en gang var en slavestat og for raseskille, familien hadde også vært slaveeiere, noe som ble sett på som forræderi mot afroamerikanere⁴⁴. Truman

---

⁴¹ Sue Pennington, «African Americans and the Democratic Party» (skoleoppgave, Wilde Lake High School, Howard County Public Schools, u.å), 4

⁴² Wagner, *The History of the Democratic Party*, 78-81

⁴³ Berman, *The Politics of Civil Rights in the Truman Administration*, 8

⁴⁴ Robert Shogan, *Harry Truman and the Struggle for Racial Justice*, (Kansas: University press, 2013), 2

hadde tidligere hatt rasistiske holdninger og brukte ofte rasistiske ord om afroamerikanere, sørstatsdemokratene i kongressen var derfor svært fornøyde med valget av Truman som visepresident og så for seg at Det demokratiske partiet nå ville gå tilbake til å støtte diskriminering og være positive til et raseskille, men de tok feil⁴⁵.

Roosevelt hadde etterlatt et dilemma for Truman som nå inntok Det hvite hus. Spørsmålet om Civil Rights sto sterkere enn noen gang før og Truman var nødt til å understreke hvor Det demokratiske partiet ønsket å stå i forhold til afroamerikaneres rettigheter.

Under andre verdenskrig skjer det voldelige hendelser mot afroamerikanske veteraner som kommer hjem fra krigen. Disse voldelige hendelsene ble avgjørende for Trumans politiske ståsted i spørsmålet om afroamerikaneres rettigheter. Truman blir satt ut av det som skjedde og tar viktige grep for å sikre beskyttelse av menneskerettighetene⁴⁶. En spesiell hendelse som satte seg dypt hos Truman var angrepet på veteranen Isak Woodard. Han var en sersjant på vei hjem for et gjensyn med konen sin etter femten måneder i krig. På bussen opplevde Woodard rasistiske utsagn fra sjåføren som også nektet han å bruke toalettet på et av stoppene. Woodard svarte da hardt tilbake. På neste stopp, i South Carolina, ble Woodard kastet av bussen der en politibetjent sto og ventet. Woodard prøvde å forklare situasjonen, men politibetjenten svarte med å slå han ned med et balltre. På politistasjonen ble Woodard slått på nytt og fikk flere slag mot øynene. Han endte opp med å bli blind resten av livet. Det ble satt stort lys på hendelsen. Media omtalte det som hadde skjedd og gjennom et brev fra Richard R. Wright fikk Truman høre om den voldelige episoden personlig⁴⁷. Truman svarte med raseri mot alle voldshendelsene han ble gjort oppmerksom på. Han reagerte spesielt sterkt på situasjonen med Woodard. Truman brukte denne hendelsen ofte i ettertid for å rettferdiggjøre hans støtte til Civil Rights. Trumans sterke støtte til Civil Rights ville koste ham hans politiske status i sørstatene, men han valgte til tross for dette, å ta et standpunkt i saken⁴⁸ «' I can't approve of such goings on and I shall never approve it, as long as I am here. . . . I am going to try to remedy it and if that ends up in my failure to be reelected, that failure will be in a good cause.' »⁴⁹.

Trumans bestrebelser for å sikre rettigheter for afroamerikanere og for å forbedre deres situasjon er ofte undervurdert. Truman tok en stor risk ved å gå imot sørstatsdemokratene og

---

⁴⁵ DeNeen, L. Brown, «How Harry S. Truman went from being a racist to desegregating the military,» *The Washington Post*, 26 juli 2018, hentet [1 juni] fra [\[https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2018/07/26/how-harry-s-truman-went-from-being-a-racist-to-desegregating-the-military/\]](https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2018/07/26/how-harry-s-truman-went-from-being-a-racist-to-desegregating-the-military/)

⁴⁶ Kari Fredrickson, *The Dixiecrat Revolt and the End of the Solid South, 1932-1968*, (North Carolina: The University of North Carolina Press, 2001), 52

⁴⁷ Fredrickson, *The Dixiecrat Revolt*, 54

⁴⁸ Fredrickson, *The Dixiecrat Revolt*, 56-57

⁴⁹ Fredrickson, *The Dixiecrat Revolt*, 56-57

dermed føre Det demokratiske partiet inn på en politikk som ville hjelpe de afroamerikanske innbyggerne. Hans politiske valg og hans innsats for Civil Rights ledet til at sørstatsdemokratene gikk ut av Det demokratiske partiet og formet sin egen gruppe kalt Dixiecrats som nominerte sin egen representant for Det demokratiske partiet, noe som ledet til Trumans nederlag⁵⁰.

Truman tok kampen for Civil Rights et steg videre og åpnet, med hans sterke kamp, opp for veien videre som ledet frem til Civil Rights Act i 1964. Civil Rights Act er en av historiens viktigste tiltak for afroamerikaneres rettigheter.

4.3 Civil Rights Act.

Det demokratiske partiet, nå dominert av liberale nordstatsvelgere, hadde opp mot valget i 1960 begynt å føre en politikk som skulle fremme like rettigheter for alle. På 1960 tallet fikk Den demokratiske konvensjonen en sterk Civil Rights plattform. Demokratene forpliktet seg til å eliminere ulike tester og skatter som krav for å kunne stemme under et valg. Demokratene kjempet også for at riksadvokaten skulle få fullmakt til å sende påbud til domstolen om å forhindre at stemmerettigheter, på grunn av rase, skulle nektes. Det demokratiske partiet anbefalte forsterkninger til Civil Rights kommisjonen og argumenterte for en slutt på rasediskriminering i offentlig utdanning. Den nye demokratiske plattformen lovet også at det ville komme en ny demokratisk administrasjon som ville⁵¹ «take action to end discrimination in Federal Housing programs, including Federally assisted housing,»⁵² og at den nye administrasjonen ville bruke «its full executive powers to assure equal employment opportunities and to terminate racial segregation throughout Federal services and institutions, and on all government contracts,»⁵³ og at den ville gi «moral and political leadership ... to make equal opportunity a living reality for all Americans.»⁵⁴ Det demokratiske partiets kamp for Civil Rights på 1960 tallet førte også til at konservative sørstatsdemokrater forlot partiet til fordel for Det republikanske partiet. Liberale nordstatsdemokrater som dominerte partiet, så en stor trussel i de konservative sørstatsdemokratene, og etter 1968 begynte Det demokratiske partiet å endre regler for nominasjoner av presidentkandidater. De nye reglene var til for å redusere påvirkningen av sørstatsdemokratene. Etter den store kongresseieren for demokratene

---

⁵⁰ Barlett, *Wrong on Race*, 13

⁵¹ Robert E. Gilbert, «Moral Leadership in Civil Rights: An Evaluation of John F. Kennedy,» *Political Communication* 6, 1 (1989): 3 [<http://dx.doi.org/10.1080/10584609.1989.9962861>]

⁵² Gilbert, «Moral Leadership in Civil Rights,» 3

⁵³ Gilbert, «Moral Leadership in Civil Rights,» 3

⁵⁴ Gilbert, «Moral Leadership in Civil Rights,» 3

i 1974 begynte de å fjerne sørstatsdemokratenes «chairmanship» og endret partiets «House Rules» for å svekke deres påvirkningskraft⁵⁵. Det demokratiske partiet ønsket en politikk som fremmet liberalisme og nordstatsholdninger og ville ikke lenger ha tilknytning til sin rasistiske fortid.

Gjennom Kennedys kampanje på 1960 tallet var han trofast mot Det demokratiske partiets verdier og snakket ofte positivt om behovet for fremgang for Civil Rights i USA. Kennedy reiste rundt i USA og talte om viktigheten av Civil Rights for folket. Det som var spesielt med reisen til Kennedy, var at han ikke bare var innom nordstatene, men også sørstatene som ikke støttet rettigheter til afroamerikanere. I sørstaten Georgia talte han «"we must assure every citizen of the full protection of his constitutional rights and equal opportunity to participate with every other American in every phase of our national life"»⁵⁶. Kennedy var kjekk og karismatisk, han talte for de viktige sakene og fremmet Det demokratiske partiet på en så enestående måte at Det demokratiske partiet var sikre på at Kennedy var det de trengte for å vinne valget⁵⁷.

John F. Kennedy inntar Det hvite hus som president fra Det demokratiske partiet fra 1961 til 1963. Kennedy er i dag husket for sin kamp for Civil Rights og Det demokratiske partiet innfører i Kennedys presidenttid de viktigste og største rettighetslovene siden Lincoln og borgerkrigen. Etter attentatet mot Kennedy i 1963 kom det en strøm av publikasjoner om Kennedys presidenttid med et stort fokus på hans kamp for afroamerikanske rettigheter «Theodore Sorensen wrote that Kennedy showed courage "in placing himself at the head of the [civil rights] revolution" while Harry Golden christened Kennedy "our second Emancipator President."»⁵⁸. Kennedys støtte til Civil Rights førte til at han ble en svært populær president og det var et klart resultat av endringen Det demokratiske partiet hadde vært gjennom.

Etter attentatet på Kennedy tok visepresidenten Lyndon B. Johnson over som president for USA. Johnson var presidenten som fikk gjennom og iverksatte Civil Rights Act i 1964 og Voting Rights Act i 1965. Johnson var en svært god politiker og støttet Civil Rights som Kennedy hadde jobbet hard for å få frem under sin presidenttid⁵⁹. Johnson hadde gjort det klart fra begynnelsen at han ønsket å videreføre Kennedys oppnåelser når det gjaldt Civil Rights og de hadde et felles ønsket om en slutt på diskriminering. Fra dette løftet ble det såkalte «Great

---

⁵⁵ Barlett, *Wrong on Race*, 173

⁵⁶ Gilbert, «Moral Leadership in Civil Rights», 3

⁵⁷ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 78-81

⁵⁸ Robert E. Gilbert, «Presidents, Vice Presidents and Political Parties: Performance and Prospects: John F. Kennedy and Civil Rights for Black Americans,» *Presidential Studies Quarterly* 12, 3 (1982): 386 [URL: <http://www.jstor.org/stable/27547837>]

⁵⁹ Barlett, *Wrong on Race*, 14

Society» begrepet satt ut i verden, noe som inkluderte like muligheter for alle. Johnson begynte med en gang å videreføre planene og sette dem ut i live⁶⁰.

Kennedy hadde omfavnet drømmene til de intellektuelle liberalistene og jobbet for å følge deres verdier fordi han så det som nyttig innenfor politikken, mens Lyndon B. Johnson omfavnet drømmene fordi de var hans egne. Dette førte til at Johnsons taler og handlinger når det gjaldt saker som Civil Rights, var nesten hypnotiserende å høre på ettersom hans engasjement var så stort⁶¹.

I 1964 passerer kongressen Civil Rights Act som gjør diskriminering på grunn av rase, nasjonalitet, kjønn og religion ulovlig på offentlig sted, i hjem og på arbeidsplassen. I 1965 blir Voting Rights Act vedtatt av kongressen. Den lover at ingen mennesker skal bli nektet sin rett til å stemme på grunn av rase eller farge⁶². De to nye lovene ble underskrevet og vedtatt på grunn av Lyndon B Johnson og Det demokratiske partiets sterke kamp for afroamerikaneres rettigheter.

I ettertid har Det demokratiske partiet stått sterkt blant afroamerikanske velgere. Politikken bygger på tankene til store presidenter som Roosevelt, Truman, Kennedy og Johnson om like muligheter for alle. Vi kan se at de fire presidentene som har ledet Det demokratiske partiet og utformet dets politikk, har hatt en stor betydning for endringene partiet har gjennomgått. På 2000 tallet nominerer Det demokratiske partiets den første afroamerikanske kandidat for president og med det viser Det demokratiske partiet at deres kamp for like muligheter har hatt stor betydning. At en afroamerikaner oppnådde å innta den høyeste stillingen man kan ha i USA, er historisk i seg selv og et betydningsfullt resultat av det Det demokratiske partiet lenge har kjempet for.

4.4 Barack Obama.

I 2008 inntar Obama Det hvite hus og ble den første svarte presidenten for Det demokratiske partiet som ca. 140 år tidligere, gikk til krig for å beholde slaveriet. Mer enn førti år etter Civil Rights Act og Voting Rights Act ser vi store fremskritt i Det demokratiske partiets kamp for likestilling og like muligheter til alle borgere i USA. Cynthia McKinney forteller at det på 1960 tallet ville vært umulig for en afroamerikansk politiker å bli nominert som presidentkandidat, og det å se en afroamerikaner med en real sjanse for å bli president, var aldri noe noen oppvokst

---

⁶⁰ Wagner, *The History of the Democratic Party*, 82

⁶¹ Randall B. Woods, «The Politics of Idealism: Lyndon Johnson, Civil Rights, and Vietnam,» *Diplomatic History* 31, 1 (2006): 2-3 [DOI:10.1111/j.1467-7709.2007.00599.x]

⁶² Human Rights, «The Civil Rights Act of 1964: Precursors and Progeny,» *American Bar Association* 31, 3 (2004): 12 [<http://www.jstor.org/stable/27880437>]

på 1960-tallet hadde sett for seg i sin levetid⁶³. Det faktum at dette i 2008 var mulig var et tegn på hvor langt USA hadde kommet når det gjelder afroamerikaneres muligheter og hvordan Det demokratiske partiet hadde ført USA til dette punktet.

Obama ble med valget i 2008 en av Det demokratiske partiets symbolske ledere for deres rasepolitikk sammen med Roosevelt, Truman, Kennedy og Johnson. Hans popularitet blant det amerikanske folket har gjort han til et ikon og et bevis på hvordan rasepolitikken i USA har endret seg⁶⁴.

4.5 Det demokratiske partiet i dag.

Civil Rights Act og valget i 2008 er to resultater av den politiske endringen innenfor Det demokratiske partiet, og er hendelser som tar partiets kamp for afroamerikaneres rettigheter og muligheter et steg videre. Likevel ser vi at det fremdeles i dag er en pågående kamp om rasediskriminering i USA. Et eksempel på dette er dagens Black Lives Matter Movement som kjemper for en slutt på rasediskrimineringen. Det demokratiske partiet har i ettertid av det politiske skiftet tatt opp en kamp mot nettopp dette, og deres tiltak og harde kamp har ført til en slutt på det offisielle raseskillet. Det er ikke lenger lover og regler mot afroamerikanere slik som det var under slavetiden og Jim Crow lovene. Noe som er et resultat av Civil Rights Act og andre tiltak lagt frem av Det demokratiske partiet i årene fra 1930 tallet. Selv om det er en slutt på det offisielle raseskillet foregår det fremdeles rasediskriminering som nå er Det demokratiske partiet ønsker en slutt på.

Det demokratiske partiet, som står på den liberale venstresiden i det politiske landskapet, fører i dag en politikk som av flere i USA kaller The Woke. At Det demokratiske partiet fører en slik politikk vil si at det har som mål å aktivt kjemper for å øke bevisstheten rundt problemer i samfunnet som angår etnisk og sosial rettferdighet⁶⁵. Noen synspunkter som er lagt frem av den liberale venstresiden, som Det demokratiske partiet er en del av, i en slik politikk er for eksempel nr. En⁶⁶: «The United States has often not lived up to the ideals of its founders or the notion that it is an “exceptional” nation that should be a model for other

---

⁶³ Cynthia McKinney, «On the Nomination of Barack Obama as the Democratic Party's Presidential Candidate in 2008,» *The Black Scholar* 38, 4 (2008): 38 [<http://www.jstor.org/stable/41069363>]

⁶⁴ Raphael J. Sonenshein, «A New Politics of Race and Ethnicity in America?» *Revue française d'études américaines* 119, 1 (2009): 20 [<https://doi.org/10.3917/rfea.119.0010>]

⁶⁵ Jennifer Graham, «America's 'Great Awakening,' explained» *DesertNews*, 23 mars, 2021, hentet [3 juni] fra [<https://www.deseret.com/indepth/2021/3/23/22332164/americas-great-awakening-explained-woke-social-justice-racial-justice>]

⁶⁶ Perry Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party And America» *FiveThirtyEight*, 16 mars, 2021, hentet [3 juni] fra [<https://fivethirtyeight.com/features/the-ideas-that-are-reshaping-the-democratic-party-and-america/>]

countries. Because the U.S. has disempowered its Native and Black populations and women throughout its history[...]»⁶⁷ nr. To: «People of color in America suffer from not only individualized and overt acts of racism (someone uses a racial slur, for example) but a broader “systematic” and “institutional” racism»⁶⁸ og til slutt «Black Americans deserve reparations to make up for slavery and post-slavery racial discrimination»⁶⁹. En av de viktigste sakene til Det demokratiske partiet i dag, er å få en slutt på rasediskrimineringen. Joe Biden ble i 2021 president i USA og representerer Det demokratiske partiet. Biden administrasjonen har lagt frem en forordning som skal sikre rasemessig likhet og kjempe mot systematisk diskriminering⁷⁰. Etter Trumps presidenttid har også kampen mot rasediskriminering blitt viktigere for Det demokratiske partiet. Dette på grunn av Trumps kontroversielle handlinger og uttalelser når det gjelder rase og etnisitet⁷¹.

Grunnen til endringen av rasepolitikken kan være mange. Under tiden der slaveriet var utbredt var det andre holdninger, og rasismen var mer utbredt enn den er i dag. Rasisme finnes fremdeles, noe som er grunnen til at vi fortsatt må kjempe mot det, men det er mindre utbredt enn før i tiden. I dag ønsker de fleste en slutt på rasediskriminering. Gjennom historien, når tiden har forandret seg, har Det demokratiske partiet sett viktigheten av å hjelpe de mest sårbare i samfunnet og dermed ført en politikk som ser enkeltindividet. Det demokratiske partiet fører nå en politikk som når ut til flertallet. Vi ser i dag hvor stor kampen mot rasismen er, for eksempel gjennom Black Lives Matter movement, som er bygget opp av de liberale på venstresiden i det politiske landskapet, som i stor grad er medlemmer av Det demokratiske partiet. Når medlemmer og velgere av Det demokratiske partiet viser et så stort engasjement for en viktig sak, ser Det demokratiske partiet hvor politikken deres skal ha fokus og kampen mot rasediskriminering blir viktigere og viktigere. Man får også mer og mer kunnskap med tiden og gjennom historien har Det demokratiske partiet fått mer kunnskap som har ført til endringene partiet har gjort.⁷² En stor del av endringen som foregår i dag kan ses på å være «[...]white people learning the things they didn’t teach us in U.S. history classes — the reality of Reconstruction; the casual, celebratory nature of lynchings; the effectiveness of white terrorism against Black successes»⁷³. Noe vi også kan tenke oss er mye av grunnen til

---

⁶⁷ Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

⁶⁸ Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

⁶⁹ Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

⁷⁰ Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

⁷¹ Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

⁷² Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

⁷³ Bacon Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party»

endringene på 1930 tallet. Man så tilbake på hvordan afroamerikanere hadde blitt behandlet og så skadene hvit overlegenhet hadde medført.

6.0 Konklusjon.

Hvordan har Det demokratiske Partiet gått fra å føre en politikk som støttet slaveriet til å i dag ville ha en slutt på rasediskriminering?

I 1792 da Det demokratiske-republikanske partiet ble opprettet av Thomas Jefferson, handlet rasepolitikken først og fremst om spørsmålet rundt slaveriet. Det demokratiske partiet var ledet av sørstatsdemokrater som ønsket en politikk som gikk ut på å beholde og utvide slaveriet. Denne rasepolitikken fortsatte under Andrew Jacksons ledelse, bare nå under partiet som var endret til Det demokratiske partiet. Det demokratiske partiet kjempet lenge for utvidelse av slaveriet og i 1861-1865 foregikk det en krig mellom Det demokratiske partiet og Det republikanske partiet som endte i 1865 med Det republikanske partiet som vinneren av krigen. Resultatet av krigen ble dermed at slaveriet ble avskaffet. Etter borgerkrigen, da Det demokratiske partiet kjempet for å beholde slaveriet, mistet partiet stor makt og brukte flere år på å bygge seg opp igjen. Etter gjenoppbyggingen begynte en prosess som skulle endre Det demokratiske partiet drastisk. I 1896 begynner det å skje endringer innenfor Det demokratiske partiet som går mot det politiske skiftet. William Jennings Bryan taler om en politikk som skal sikre de mest sårbare i samfunnet og leder Det demokratiske partiet i en retning som støtter de med minst muligheter. Under Franklin D. Roosevelts ledelse og New Deal begynner en radikal endring innenfor Det demokratiske partiets rasepolitikk. Det demokratiske partiet under Roosevelts ledelse innfører flere tiltak som er med på å gjøre livet til afroamerikanere lettere, både når det kommer til økonomi, muligheter og rettigheter. Etter Roosevelts død tok Harry S. Truman over som president. Truman videreførte tiltakene til Roosevelt og fikk satt på plass flere rettigheter for afroamerikanere som ingen hadde fått til før han, noe som ledet veien videre frem for John F. Kennedy. Kennedy begynte å føre Det demokratiske partiet mot Civil Rights Act og med flere tiltak som forbedrer livet til afroamerikanere er Kennedy i dag husket som en stor forkjemper for Civil Rights. Etter attentatet på Kennedy tar Lyndon B. Johnson over som president. I 1964 signerer og iverksetter Johnson Civil Rights Act og Voting Rights Act som er et stort og viktig resultat av endringen i rasepolitikken til Det demokratiske partiet. Obama blir i 2008 et symbol på mulighetene som nå var til stede for afroamerikanere etter Det demokratiske partiets lange kamp for afroamerikaneres rettigheter. I dag kjemper fremdeles Det demokratiske partiet for å få en slutt på rasediskrimineringen.

Etter en lang historie med rasesegregering og slaveri har Det demokratiske partiet sakte, men sikkert, totalt endret rasepolitikken. Det demokratiske partiet har gått fra å gå til krig for å beholde slaveriet til å i dag ønske en slutt på rasediskriminering. I dag er Det demokratiske partiet sett på det partiet som afroamerikaneres legger sin tillit til. Dette på grunn av at Det demokratiske partiet, siden 1930 tallet, har kjempet hardt for og beskyttet lover om likestilling, minoriteters rettigheter og deres kamp om å få en slutt på diskriminering på grunn av rase, kjønn og religion. Det demokratiske partiet har vært mer aktive enn Det republikanske partiet med å forbedre rettighetene til afroamerikanere. I dag er raseskillet over, til den grad at det ikke lenger finnes spesifikke lover som diskriminerer afroamerikanere eller angriper deres rettigheter. Og en viktig grunn til at raseskillet tok slutt, er tiltakene og kampene Det demokratiske partiet har kjempet. Likevel finnes fremdeles rasediskriminering i USA og i dag er det dette som er Det demokratiske partiets store kampsak, å få en slutt på rasediskrimineringen i USA.

Litteraturliste:

- Bacon, Perry Jr. «The Ideas That Are Reshaping The Democratic Party And America.» *FiveThirtyEight*. 16 mars, 2021. Hentet [3 juni] fra [<https://fivethirtyeight.com/features/the-ideas-that-are-reshaping-the-democratic-party-and-america/>]
- Barlett, Bruce. *Wrong on Race: The Democratic Party's Buried Past*. New York: Palgrave Macmillan, 2008.
- Berman, William C. *The Politics of Civil Rights in the Truman Administration*. Ohio: Ohio State University press, 1970.
- Brown, DeNeenc L. «How Harry S. Truman went from being a racist to desegregating the military.» *The Washington Post*. 26 juli 2018. Hentet [1 juni] Fra [<https://www.washingtonpost.com/news/retropolis/wp/2018/07/26/how-harry-s-truman-went-from-being-a-racist-to-desegregating-the-military/>]
- «Executive Order 8802: Prohibition of Discrimination in the Defense Industry (1941)» hentet [31 mai] fra [<https://www.ourdocuments.gov/doc.php?flash=false&doc=72#>]
- Fredrickson, Kari. *The Dixiecrat Revolt and the End of the Solid South, 1932-1968*. North Carolina: The University of North Carolina Press, 2001.
- Gilbert, Robert E. «Moral Leadership in Civil Rights: An Evaluation of John F. Kennedy.» *Political Communication* 6, 1 (1989): 1-19 [<http://dx.doi.org/10.1080/10584609.1989.9962861>]
- Graham, Jennifer. «America's 'Great Awakening,' explained.» *DesertNews*. 23 mars, 2021. Hentet [3 juni] fra [<https://www.deseret.com/indepth/2021/3/23/22332164/americas-great-awakening-explained-woke-social-justice-racial-justice>]
- Gilbert, Robert E. «Presidents, Vice Presidents and Political Parties: Performance and Prospects: John F. Kennedy and Civil Rights for Black Americans.» *Presidential Studies Quarterly* 12, 3 (1982): 386-399 [URL: <http://www.jstor.org/stable/27547837>]
- Hajnal, Zoltan L. og Jeremy D. Horowitz. «Racial Winners and Losers in American Party Politics.» *Perspectives on Politics* 12, 1 (2014) 100-118 [https://ccis.ucsd.edu/_files/journals/23racial_winners_and_losers_in_american_party_politics.pdf]
- Holt, Michael F. *Franklin Pierce*. New York: Henry Holt and Company, 2010.
- Human Rights, «The Civil Rights Act of 1964: Precursors and Progeny.» *American Bar Association* 31, 3 (2004): 12-13 [<http://www.jstor.org/stable/27880437>]

Magnum, Maurice. «Unpacking the Black Utility Heuristic: Explaining Black Identification with the Democratic Party» *American review of politics* 28, (2007) 37-56
[<https://doi.org/10.15763/issn.2374-7781.2007.28.0.37-56>]

Meier, August. «The Negro and the Democratic Party, 1875-1915,» *Phylon (1940-1956)* 17, 2 (1956): 173-191, [<https://doi-org.ezproxy.uis.no/10.2307/272592>]

McKinney, Cynthia. «On the Nomination of Barack Obama as the Democratic Party's Presidential Candidate in 2008.» *The Black Scholar* 38, 4 (2008): 38-40
[<http://www.jstor.org/stable/41069363>]

«Missouri Compromise» *The William and Mary Quarterly* 10, 1 (1901) 5-24
[<https://doi.org/10.2307/1919798>]

Pennington, Sue. «African Americans and the Democratic Party.» Skoleoppgave, Wilde Lake High School, Howard County Public Schools, u.å.

Shogan, Robert. *Harry Truman and the Struggle for Racial Justice*. Kansas: University press, 2013.

Sonenshein, Raphael J. «A New Politics of Race and Ethnicity in America?» *Revue française d'études américaines* 119, 1 (2009): 10-22 [<https://doi.org/10.3917/rfea.119.0010>]

«The New Deal Democrats: Franklin D. Roosevelt and the Democratic Party.» hentet [31 mai] Fra
[https://fdr4freedoms.org/wpcontent/themes/fdf4fdr/DownloadablePDFs/II_HopeRecoveryReform/19_TheNewDealDemocrats.pdf]

Wagner, Heather Lehr. *The U.S Government How It Works: The History of the Democratic Party*. New York: Chelsea House Publishers, 2007.

Woods, Randall B. «The Politics of Idealism: Lyndon Johnson, Civil Rights, and Vietnam,» *Diplomatic History* 31, 1 (2006): 1-18 [<https://doi.org/10.1111/j.1467-7709.2007.00599.x>]

Wunder, John R. og Joann M. Ross, Red. *The Nebraska-Kansas Act of 1854*. Nebraska: University of Nebraska Press, 2008.